

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

561

פרשת זוי-ערה תשפ"ה

אפשר להחזיק ביחד את שני המוסדות, בסוף הכל יקרוס, חלילה..."

ענה לו הרב מפוניבז' בחום ליבו: "אבריי'מלה, אבריי'מלה, לאחר השואה האיומה, כשכל התורה בפולין, בליטא, בהונגריה, בגליציה וברומניה עלתה בעשן, חשוב לי מאד לבנות עוד ישיבה, עוד מקום תורה, אבל מה אעשה? מן ה'חפץ חיים' שהיה מורי ורבי, והכיר את החלומות שלי, את החזון שלי, אמר לי: 'תדע לך, תורה בלי חסד - לא יהיה לה קיום. אתה רוצה לפתוח ישיבה? תקדים ותפתח מוסד של חסד'. בלי חסד לא יהיה קיום לתורה. חז"ל לימדו אותנו: תורה - תחילתה חסד וסופה חסד. אני מוכרח להקים עוד ועוד ישיבות. אך אם אסגור את 'בתי אבות' - אסגור את כל זכות הקיום של ישיבת פוניבז'. אני מוכרח להמשיך ולהחזיק את המוסד 'בתי אבות'..."

* * *

ר' יעקב קאפיל משתף אותנו בעוד סיפור מדהים - עד כמה חשב החזו"א על ילדי 'בתי אבות', ועד כמה ליווה אותם באופן אישי על כל צעד ושעל: "לא אשכח את אותם ימים. היה זה במלחמת השחרור, משהחלו הפצצות המטוסים המצריים על גוש דן, ירדנו על פי הוראת המנהלים ללמוד בפרדס הסמוך לישיבה. הרב מפוניבז' צ"ל אמר את שיעור הפתיחה של זמן קיץ בבית האריזה, שלהט מחום. אך אני לא יכולתי להתרכז בלימוד מפחד ההפצצות שנשמעו כל-כך קרוב באותו בית אריזה. חשוב לזכור, כי מרבית הילדים היו ניצולי השואה האיומה, שעד לפני זמן לא רב רעדו מפחד בכל עת שנשמעו ונראו האווירונים מעל ראשם, ועתה שוב... לא החזקתי מעמד יותר, וכמו שנכד הולך לסבא כשכואב לו משהו, החלטתי לרדת לחזו"א להשיח את אשר עם לבי. אמרתי לחזו"א בכאב: 'עברתי את השואה בחסדי ה', ועתה תוקף אותי פחד אימים'. ה'חזון איש' לא חשב זמן רב מידי. ואז אומר לי: 'קח את הגמרא ותבוא לבית שלי'. לרגע הרהרתי: 'מה לי הכא מה לי התם? וכי שם לא אשמע את האווירונים הללו?', אך חזרתי בי ואמרתי בליבי: 'מה שיקרה לחזו"א יקרה גם לי...'.

כך למדתי בביתו של ה'חזון איש' כמה וכמה ימים. לאחר מספר ימים, בעומדי להגיד לחזו"א 'שלום' בתום התפילה, הוא נעצר על ידי ושאל: 'האם עדיין הנך מפחד?'

**וְאָמְרָה לְעֵתָהּ וְגַם לְמַלְכָּהּ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵתָהּ
הַכּוֹזֶת לְעַבְדֶּיךָ לְיִצְחָק (כד, יד)**

אליעזר עבד אברהם בוחן את רבקה במידת החסד. היה לו ברור שכדי להיכנס לביתו של אברהם חייבים להיות טובים בעצם, עם לב טוב ששופע נתינה, ולכן ביקש לדעת האם היא עושה חסד בתור 'מצוה' או עושה חסד גם בתור 'מידה טובה'. כי המקיים 'מצות' חסד, עושה רק מה שביקשוהו, אבל כשהחסד נובע ממידות טובות, מהרצון להיטיב לזולת, אזי - 'שתה וגם גמליך אשקה'.

* * *

הרב יעקב קאפיל, בן לאחת המשפחות הרבניות החשובות שהיו בקהילה החרדית בבודפשט בירת הונגריה לפני השואה, עלה יחד עם אמו, שניהם ניצולי שואה, בשנת תש"ז כשהוא בן י"ד. האם גרה בירושלים, והוא הוכנס לפנימיית 'בתי אבות' שעל יד ישיבת פוניבז' בבני ברק, ובהמשך אף למד בישיבה עצמה.

שמו וזכרו הטהור של מרנא ה'חזון איש' זי"ע, נישא עד היום הזה כמקומם מוסדי ארץ לאחר שנות השואה. הוא היה קברניט היהדות החרדית שישב בביתו בבני ברק, ומצודתו היתה פרוסה על היהדות הנאמנה בארץ ישראל וברחבי העולם. הוא היה אביהם ומאורם של בית ישראל בתקופתו, והשפעתו עד היום הזה. אך לא פחות מכך, נשא על לוח ליבו הטהור את אותם ילדים אומללים, שנותרו אחד מעיר ושניים ממשפחה. אותם ילדים שהרב מפוניבז' צ"ל אימץ אליו, הקים עבורם את 'בתי אבות' ומסר את נפשו עליהם כל הימים, והכל בעצה אחת עם מרן ה'חזון איש'.

בשנת תש"ט, חמש שנים לאחר פתיחת ישיבת 'פוניבז', כבר היו תשעים ילדים ב'בתי אבות', ומאה ועשרים בחורים בישיבת פוניבז'. באותה תקופה היה משבר כלכלי גדול, ולרב מפוניבז' לא היה כסף לשלם משכורות. במוסד היו אמנם שלוש ארוחות ביום, אך בישיבה המצב היה קשה, וניסו להסתדר איכשהו. בנו יחידו של הרב מפוניבז', הרב אברהם כהנמן, הגיע מאמריקה וראה את המצב הכלכלי הקשה. הוא ניגש לאביו: "אבא, חייבים להחליט, את מה אתה מעדיף? את הישיבה או את המוסד? אם אתה רוצה להשאיר את הישיבה - תסגור את 'בתי אבות', אבל אי

לא כל כך, עניתי:

[מתוך 'המבשר']

- 'אם כך, חזור לישיבה'...

* * *

סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: "רבינו יונה כותב, כי במצוות גמילות חסדים לא די בעצם עשיית החסד, אלא יש להשקיע מחשבה איך ובאיזו צורה לעשות את החסד.

בהקשר לכך שמעתי סיפור נפלא על הסאטמר רב'ה זי"ע: פעם נכנס אליו אדם שלא היה מחסידיו, וסיפר לו שהוא גר בדירה שכורה שבעל הבית הוא גוי, ומזה שלושה חודשים שלא היה לו מהיכן לשלם את דמי השכירות. בעל הבית הודיע לו כי אם עד מחר לא ישלם - הוא 'זרוק' אותו מהדירה וינקוט כלפיו צעדים חמורים כדי לאלצו לשלם את חובו. הסאטמר רב'ה שאל אותו בכמה כסף מדובר, והלה השיב: "אלפיים דולר - עד מחר".

הרב'ה פנה לגבאי, ר' יוסל אשכנזי, והורה לו לתת לאיש אלף תשע מאות וחמישים דולר! הלה, כמובן, קיבל את הכסף בשמחה ובששון ויצא לדרכו.

לאחר שהלך שאל הגבאי את הרב'ה: "ילמדנו רבינו, אם כבר נתתם את רוב רובו של הסכום, מדוע לא נתתם לו עוד חמישים דולר, להשלים לסכום המלא?".

אמר לו הרב'ה: "בוא ואסביר לך. אם הייתי נותן לו את כל האלפיים דולר, כשהוא היה מגיע הביתה, ומספר לאשתו כי ביקש מהסאטמר רב'ה אלפיים דולר וקיבל אותם - אשתו הייתה אומרת לו: 'שוטה שכמוך, למה ביקשת רק אלפיים? היית צריך לבקש מהרבי ארבעת אלפים, והוא היה נותן לך'... מה עשיתי? נתתי לו רק אלף תשע מאות חמישים דולר, כדי שיראה שאיני יכול לתת יותר, וכך לא תהיינה טענות כלפיו בשובו הביתה..."

כי באמת לא די לעשות חסד, צריך לעשות אותו מתוך מחשבה!

* * *

ממשיך ר' ראובן זצ"ל ומספר: "אספר לכם עוד מעשה, על חסד מופלא של הרב מטשעבין זצ"ל: ברחביה היה יהודי מסכן ועלוב נפש בשם 'מנדל'. הוא שכנע את עצמו שהוא יודע לשיר יפה... בכל מקום שאליו הגיע - הוא היה נעמד ומתחיל להתחזן... הילדים היו לועגים לו ומחקים אותו..."

שמע על כך הטשעבינער-רב, והתמלא צער על אותו יהודי מסכן. מה עשה? קרא לו לביתו ואמר לו: "שמעתי שאתה יודע לשיר יפה. תעשה עמי חסד ותשיר בפני".

מנדל פתח את פיו והחל לשיר. כשסיים אמר לו הרב: "ישר כוח, ממש תענוג!".

כדי להראות לו את שביעות רצונו, נתן לו מטבע והוסיף: "אבקש ממך, אם אתה יכול, בוא אלי גם מחר, כדי לשיר לפני שוב".

המילים החמות, וכמובן גם המטבע שבצידן, החיו את נפשו של אותו יהודי מסכן. למחרת הוא שב לביתו של הטשעבינער-רב ופצח בשיר. גם הפעם הודה לו הטשעבינער-רב ונתן לו מטבע, וביקשו שיבוא מדי יום להנעים לו בקולו.

וכך מדי יום היה היהודי מגיע לבית הרב, שר לפניו ומקבל מטבע... עד שבני הבית החליטו לשים קץ לטרחנות של אותו מנדל. אמרו לו: "ר' מנדל, אין צורך יותר לשיר בפני הרב, ניתן לך כל יום מטבע בלי שתצטרך לשיר..."

מאז הפסיק מנדל לשיר בפני הרב. כעבור מספר ימים, שאל הרב את בני ביתו: "מדוע הפסיק ר' מנדל לבוא?". סיפרו לו בני הבית שאמרו לו שיתנו לו מטבע בלי לשיר...

אמר הרב: "וכי את המטבע הוא צריך? הוא צריך לשיר, זה מה שמחיה אותו! תקראו לו מיד!".

כך חזר מנדל לשיר לפני הרב.

סיפר לי בחור, שפגש פעם את אותו מנדל ב'זכרון משה' והתעניין בשלומו, אמר לו מנדל: "אני ממהר, אין לי זמן, אני צריך לשיר אצל הטשעבינער-רב!..."

נשאלת השאלה: כיצד היה לטשעבינער-רב פנאי להקשיב למנדל, ולהתייחס אליו בכל יום? הרי סדר יומו היה עמוס?! - התשובה היא: כשמדובר בחסד עם יהודי - אין מושג כזה 'אין זמן'...

[מתוך 'יחי ראובן']

* * *

כידוע 'מעשה אבות סימן לבנים', ואנחנו, בני העם היהודי, מפורסמים כרחמנים, ביישנים, וגומלי חסדים... לא תמיד זה קל, אבל לעיתים יהודי מקבל מעין 'חיוך' מהשמיים שנותן לו את הכוחות לאהוב, לעשות טוב, לרחם ולוותר לחברו.

* * *

מספר מגיד המישרים הרה"ג רבי חיים זאיד שליט"א: בבניין שהייתי מתגורר בפרדס כץ בבני ברק, היה שכן שגר דלת ממולי. יהודי חרדי, ירא שמיים, זכה לבנים לתפארת, וביתו מלא שמחה. אך בעיה אחת היתה בבית זה - אשתו תמיד היתה מוציאה את שקית האשפה החוצה ומניחה אותה מחוץ לדלת. כנראה היה קשה לה עם השקית, הריח והבלגן. ודרך אגב - מדובר כאן בקרוב לעשרים שנה שהם נוהגים כך, יום יום שעה שעה...

הדבר הפריע לכלל דיירי הבניין. בכל פעם שנכנסו לקומה - ריח רע שנדף מן השקית היה מקבל את פניהם. אכן, 'קבלת פנים' לא נעימה, בלשון המעטה.

כשראיתי את המצב מהצד, החלטתי שאני עושה לזה סוף טוב. במקום שכל השכנים יסבלו, ובתוכם אני, פשוט בכל פעם שארד - אקח את השקית לצפרדע, ובמעשה זה אחסוך מריבות בין השכנים. וכך עשיתי בכל פעם שהייתי יורד למטה - אני לוקח את שקית האשפה שלהם וזורק לפח.

בתחילה, כשהשכן ראה זאת - הוא מיד אמר לי: "הרב זאיד! למה הרב לוקח את השקית לפח האשפה? זה לא מן הכבוד הראוי, וזה לא נעים להטריח את כבוד הרב לזורק שקית אשפה בכל פעם!". אבל אני מצידי אמרתי לו שהכל טוב, וזה דבר של מה בכך, וגם יש מעלית לבניין - כך שאין לי את מאמץ הירידה במדרגות בכל פעם שאני סוחב את השקית.

חשבתי שתשובה זו תספק אותו, אך מיד התברר לי שתשובה זו לא מספיקה עבורו, ובכל פעם שהבחין שאני לוקח את השקית שלו לפח האשפה - הוא היה אומר לי שלא נעים שהרב סוחב את שקית האשפה, ואין זה כבוד התורה וכו', וזה היה מסתיים בכך שהייתי מפטיר לעברו שהכל טוב, ושיסיר כל דאגה מליבו, כי יש מעלית שממוקמת בבניין וכו'...

יום אחד הייתה שם שקית שחורה, וכדרכי בקודש לקחתי אותה וזרקתי לפח הזבל שהיה ממוקם בחניה ממול הבניין שלנו. משם יצאתי לסיידורים ולאחר מכן חזרתי לבית.

אחרי כעשרים דקות, כשאני עולה לביתי, לפתע מגיע אלי השכן ופניו לא כתמול שלשום... מבטו כאוב, צערו מורגש על פניו, ואומר לי: "הרב אל תשאל! צלצלו אלי עכשיו מהמקום בו אני עובד, ואמרו לי ששלחו לי עשרים 'מזכרות' בשווי ארבע מאות שקל, ובסה"כ זה יוצא סכום עצום - 8000 שקל! ואת כל זה הניחו לי ליד הדלת...".

אוי ואבוי... מה יהיה? כזה נזק? מיד נחלצתי חושים וירדתי למטה בכדי לבדוק את הפחים של השכונה. אבל - אכזבה... הפחים ברחוב ריקים... משאית הזבל הקדימה אותי בכמה רגעים, ששוים אלפי שקלים...

נקלעתי לספק גדול. לא ספק מה עושים, אלא ספק הלכתי מורכב במיוחד, האם כיון שגרמתי לו הפסד של כסף, אני חייב לו שמונה אלף שקל או שלא? ואז התחיל וויכוח ביני לבין השכן, האם אני חייב או לא. ושלא תטעו: הוויכוח הוא לא אם אני לא אשלם והוא רוצה את הכסף, אלא להיפך: אני רוצה לשלם והוא לא רוצה לקבל את הכסף...

לאחר דין ודברים ביני לבין השכן, החלטתי להראות אהבה לבורא עולם, ולמרות שיתכן והייתי פטור מתשלום, גמלה החלטה בליבי ואמרתי לו שלמרות שאין לי כסף ביד, אני מתחייב שכבר מחר בבוקר אני אגיש לפניו שמונה אלף שקל, ויהי מה! כאמור, התחייבתי לו שהכל יהיה טוב, וההתחייבות תבוצע בזמן הקרוב ביותר. אבל מאידך גיסא, לאחר כל הוויכוחים והדין ודברים, השכן התעקש וגמר אף

הוא את ההחלטה כבתחילה, שהוא לא מקבל ממני שקל ואפילו גם לא בצחוק...

נו... מה כבר אפשר לעשות? איך מיישבים את הפלונטר הזה?

והנה, לאחר כמחצית השעה הגיע אלי חתני שיחי' בכדי לעזור לנו בכמה דברים בבית. כשיצא ללכת לביתו ביקשתי ממנו שעל הדרך יוריד את האשפה לצפרדע, ותוך כדי סיפרתי לו את כל הסיפור שעבר עלי אותו יום עם השכן.

חתני היה אמור להמשיך לביתו, והנה הוא עולה חזרה ואומר לי: "באמת כבר פינו את כל הפחים כמו שאמרת, מלבד פח אחד שהשאירו על מקומו בשלום...!!".

מיד ירדתי, והנה השקית השחורה עומדת לפני מתוך הפח!! אותה השקית של המזכרות בשווי שמונה אלף שקל חזרה אלי ללא שום הוצאה כספית או כל טרחה אחרת!

למחרת בבוקר כשיצאתי לתפילה, שאלתי את האיש שמפנה את האשפה [- שהכרתיו מזה זמן, היות והייתי מכין לו בבוקר כוס קפה מידי פעם -]: "למה לא רוקנתם את הפח האמצעי, ואת כל הפחים האחרים לא שכחתם לפנות?".

עונה לי הנהג: "הפח נתקע בין אבנים וחול, ולא היה ניתן להרים אותו מחמת כן, לכן החלטנו לוותר על אותו הפח ולהמשיך הלאה...".

התשובה של הנהג לא הפתיעה אותי, כי ידעתי בחוש ובאופן פשוט שאם שני יהודים מתווכחים וצריכים הם שהקב"ה יהיה מעורב ביניהם על מנת שיקיימו את 'ואהבת לרעך כמוך' בשלימות, אז הקב"ה עושה זאת ועוזר להם לאהוב אחד את השני. **[מתוך 'אור השבת']**

* * *

גמילות חסדים היא מהמצוות שאדם אוכל פירותיהם בעוה"ר והקרן קיימת לו לעוה"ב. לא תמיד אדם רואה את הקשר בין גמילות החסדים לפירות שהוא אוכל בעוה"ר, אבל לעיתים מזמנים לנו משמים לראות את הקשר הזה בחוש.

* * *

סיפר הרב **גואל אלקריף** שליט"א: לפני מספר שנים, כשהייתי באיצקוביץ', ניגש אלי יהודי מבריסל בשם ר' שלום, וסיפר לי סיפור שהתרחש עימו: בבריסל [בירת בלגיה] יש בית רפואה גדול, שיצא שמעו בכל העולם במומחיותו המיוחדת לבעיות לב. ר' שלום הזדמן לצורך ענייניו לנמל התעופה, וראה שם יהודי עטור זקן ופאות.

השניים התחילו לשוחח ביניהם. האיש סיפר לר' שלום, שהוא מגיע מארץ ישראל, מכיוון שהבן שלו חולה. התגלתה בעיה חמורה בלב אצל הילד, ל"ע, והרופאים בארץ הורו לו לפנות לטיפול דווקא בבית הרפואה בבריסל.

הסיפור הזה התרחש לפני שנים. באותה תקופה לא היו ארגוני חסד רשמיים וענפים, כפי שיש היום.

"היכן עומדים אתם להתאכסן?" ר' שלום שאל. אולי הוא יוכל לקחת אותו ברכבו למחוז חפצו.

"איני יודע עדיין", אמר האיש, "יצאנו בחיפזון, משום שהטיפול חייב להיעשות בדחיפות רבה. מכיוון שכך, לא טיפלנו כלל בעניין האכסניה. האם יודע אתה על אכסניה יהודית שאינה יקרה מדי?"

ר' שלום ענה לו: "כל זמן שהותכם כאן, אתם מוזמנים להתארח בביתנו".

מאחר שראה ר' שלום שכך, הוסיף ושאל: "האם יש לך כבר את כל הסכום העצום, שנדרש עבור הניתוח והאשפוז?"

- "עדיין לא. התקשרתי מארץ ישראל, וביררתי כמה יהיה עלי לשלם. ההוצאות מסתכמות בכמאה וחמשים אלף דולר. לקחתי את מעט הכסף שהיה לי, קרובי משפחה נתנו עוד קצת, ואת השאר אני מקווה לאסוף כאן, אחרי שיאשפז את הילד".

ר' שלום הניד ראשו בצער. הוא ידע, שבית הרפואה לא יבצע אפילו את הבדיקה הפשוטה ביותר, מבלי שיסודר תחילה התשלום.

"אוי ואבוי", האיש הזדעזע, כששמע זאת. "מה אעשה? איך אשיג מיד סכום אדיר כזה?"

ר' שלום הביט בו ברחמים, משתתף בצערו ובדאגתו. גם הוא עצמו לא גביר - ומאה וחמשים אלף דולר מהווים סכום גדול גם בעבורו.

"תראה מה נעשה", אמר לאב האומלל. "אני אשיג מאה וחמשים אלף דולר. 'אשבור' תוכניות חיסכון, ואולי קצת אלווה ממכרים. אחר כך תנסה להחזיר. אבל קודם כל קח את הכסף והכנס את הבן לבית הרפואה, שלא יהיה שום עיכוב בטיפול הנצרך להצלת חייו".

ר' שלום הלך לו את מלוא הסכום, והבן התקבל לבית הרפואה. כל הבדיקות הנחוצות נערכו והניתוח ב"ה עבר בהצלחה.

לאחר הניתוח וההחלמה ראה ר' שלום את מצוקת האב, והבין שאינו יכול להחזיר את החוב, ולכן אמר לו בסבר פנים יפות: "כך גלגלו מן השמיים! אתה פטור מחובך, סעו לחיים ולשלום".

שנה לאחר מכן התקשר אליו היהודי מארץ ישראל, והודה לו בלב נרגש, על שהיה שליח טוב להציל את בנו. "בזכותך הבן עכשיו בריא ושלם, והוא יושב ועוסק בתורה בהתמדה".

נו.. ברוך ה'... ר' שלום שמח בשמחתו, והחיים ממשיכים להתגלגל.

והנה, לאחר תקופה התברר, שהילדה של ר' שלום חלתה במחלה קשה [סוג של לוקמיה ל"ע]. בחסדי ה' הטיפולים הצליחו והיא נרפאה לחלוטין. בדיקות תקופתיות שנערכו היו תקינות כולן.

השנים חלפו. הילדה גדלה והגיעה לגיל שידוכים. אולם אז התברר גודל הבעיה. "נכון, היא כלילת המעלות", אנשים אמרו, "יש לה יראת שמיים, והמידות שלה נעלות, והיא מוכשרת, והמשפחה טובה ובעלת חסד, אבל היא היתה חולה פעם, ולא רוצים לקחת את הסיכון שתחלה שוב!".

בצר לו, הגיע ר' שלום מבלגיה לארץ ישראל, ומיהר לנסוע לכותל. הוא התפלל בבכייה גדולה: "ריבוננו של עולם, ניסית אותנו בניסיון הראשון, עשית אתנו חסד והצלת לנו את הבת. אנא, עשה עמנו חסד נוסף, שהבת הזו שהצלת תזכה גם למצוא את זיווגה הראוי".

לאחר שהתפלל שעה ארוכה מעומק ליבו, יצא מרחבת הכותל. לפתע הרגיש טפיחה על הכתף. הוא הסתובב בבהלה, אך נרגע, כשראה מולו יהודי עטור זקן. פניו של האיש היו מוכרות לו מעט.

"שלום עליכם", בירך אותו האיש בלבביות גדולה. "האם אתה זוכר אותי? הייתי אצלכם בתקופה מאוד קשה בחיי, ואתה היית השליח להציל את בני!".

ר' שלום ואבי הבן היו נרגשים מאוד בפגישה המחודשת. האיש, שהבחין בעניו האדומות והנפוחות של ר' שלום, שאל אותו בעדינות לשלומם ולשלום בני משפחתו.

ר' שלום סיפר לו, בכאב גדול, על הבת המיוחדת במינה שיש לו, הרקע של המחלה בעבר רודף אותה ואינו מרפה, ואין באופק שום הצעת שידוכים, שמתקרבת להיות סבירה.

"בעיה לא פשוטה", הסכים איתו האיש. "גם אצלנו קיימת אותה בעיה. הבן שלי הוא מהטובים ביותר בישיבה שלו. אינני אומר זאת מכיוון שאני אבא שלו. הוא ירא שמיים, בעל מידות ומתמיד גדול. אבל מה? אנחנו לא מסתירים את הבעיה הרפואית שהיתה לו, ואת הניתוח המורכב שהוא עבר. קשה, קשה מאוד עם שידוכים".

הוא שתק והרהר ואח"כ הוסיף: "אולי זה בא בחשבון? אני כבר מכיר את המשפחה שלכם, כמשפחה טובה וגומלת חסדים, שאין רבים כמותה... אולי נבדוק אם יש התאמה".

בירורים נעשו, פגישות נערכו. זמן קצר לאחר מכן ר' שלום המאושר סיפר את הסיפור באירוסין של הבת שלו עם חתנו שאת חייו סייע להציל...

[מתוך 'דורש טוב' - ו'פניני עין חמד']